

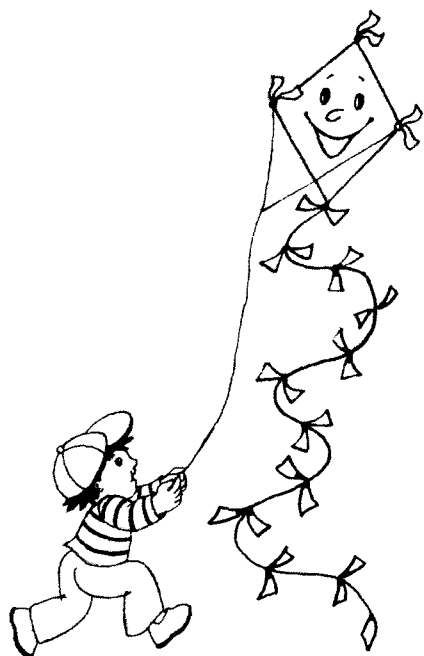

ŠARKANIÁDA

S jeseňou sme sa rozlúčili posledný krát vypustením šarkanou. Dňa 14.10.2008 sa deti z materských škôl Králiky, Tajov a Riečka stretli v záhrade za materskou školou v Tajove, aby spoločne vypustili svojich šarkanov. Niektoré šarkany lietali až po samé nebo, ale niektorým sa už vôbec nechcelo. Ale deťom sa chcelo veľmi. Behali, radovali sa a detský smiech

sa ozýval celou Tajovskou dolinou. Ešte dlho sme spomínali na tento veselý a krásne prežitý deň.

Ďakujeme deťom a pani učiteľkám z materskej školy Tajov za ich pozvanie a za pekne pripravený deň. Teraz sa už tešíme na prichádzajúcu zimu.

*Ocko, mamka
prečítajte aj nám!*

Kto vymyslel Vianoce

„Koľkokrát sa ešte vyspím?“ zvedavo natrčala tvár. „Ale, Ičko, čo ťa máta, veď je iba január!“ Jeden deň aj druhý, tretí, pomaličky ten čas letí, ešte dní aj nocí pár... No na jeho prekvapenie, aj keď na to myslí denne, stále je len február. Dňom a nocou stále ráta, i keď nemá kalendár.

„Keby bolo podľa mňa, ja by som vymyslel Vianoce jarné, Vianoce letné, Vianoce jesenné a Vianoce vianočné... Vianoce ranné, Vianoce obedné, Vianoce večerné, Vianoce polnočné... Každý deň by všetci jedli na raňajky vianočku...“ – „Až kým by nedostali predvianočnú horúčku!“ skočí mu do reči Eliška.

„Viete, moje milé deti, kto vymyslel Vianoce? Prečo vždy len na Vianoce stromček sa nám ligoce?“ zamieša sa do ich úvah veverička-mamička. „Keď chcete, tak tíško sedte, rozpoviem vám rozprávku, čo sa stalo-ne-stalo, ako sa to začalo...“

„Bola neďaleko lesa učupená dedinka a v nej žila (ako inak) jedna malá rodinka – tatko, mamka, stará mamka, synáček a dievčinka. Zavčas rána vybrali sa deti spolu do lesa, trošičku sa poprechádzať, pojašiť a poplesáť. Len čo prišli na kraj hory, uvideli malý stromček, konáre mal nalomené, celý kmeň aj celé telo pod snehom mal naklonené. Taký biedny, chudorľavý bol úbohý stromček, od námahy popolavý a od vetra ošľahaný. Lúto prišlo milým deťom, že tam stojí len tak sám, od snehu ho očistili, mašličkami prizdobili. Ešte dlho po zotmení šumel v lese detský smiech, stromček hrdo vystiera sa, neťažší ho mokrý sneh. Aj keď je

sám bez rodičov, predsa zrazu nie je sám, tie deti ho zobudili, prizvali ho k svojim hrám. A od šťastia, od vďaky, stromček robí zázraky. Pričaroval vám do rána pre tie deti darčeky. Poobede si ich našli – prekvapené, to mi ver – a bol práve v kalendári 24. december. Od tých čias si ozdobujú ľudia svoje stromčeky a pod nimi vždy si nájdu deti svoje darčeky.“ „Ách, to bolo krásne rozprávanie!“ vzdychne nahlas Eliška.

„Veru, veru, tak to bolo,“ zavzdychá aj mamička. „Len som tuším pozabudla na milého Ježiška. Ešteže mi to napadlo, veď bez jeho pričinenia by to inak dopadlo! On doniesol nenápadne pod ten stromček darčeky, on zariadil, aby stromček mohol robiť zázraky,“ ukončila rozprávanie veverička-mamička.

Ale pozor, pozrite sa teraz všetci na Ička! Vyskočí a oblieka sa s odhodlaným výrazom. Kamže sa tak náhle vybral? No kam inam ako von? Zakričal len, tak sa majte, do zajtra ma nečakajte a už ho nebolo. Ale keď ste o pár hodín prešli len tak-okoľo... To bol pohľad, milé deti, celá hora zrazu svieti radosťou a pokojom a stromy sú zahalené snehom ako závojom. Do toho pokoja, do toho ticha z každého konára svetielko bliká. To Ičko poprosil svätotajské mušky, nech svietia lampičkami, aby sa stromčeky nikdy viac necítili samy. Aj vektor prispel svojou troškou tomu čaru na pomoc, keď v povetrí vánok spieval slabým hláskom *Tichú noc*.